

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 22. prosince 2022 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Kubovce a soudců Mgr. Blanky Bedřichové a Mgr. Kateřiny Ctiborové **odvolání obžalovaného T. K., nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, xx adresa pro účely doručování: xxx, xx, zaměstnaného jako xxx xxx xxx firmy XXX, xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 12. října 2022, sp. zn. 4T 112/2022, a rozhodl takto:**

Podle § 256 trestního řádu se **odvolání zamítá.**

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 12.10.2022, sp. zn. 4T 112/2022, byl obžalovaný T. K. uznán vinným zločinem vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. g) trestního zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že opakovaně a soustavně po několik dní, konkrétně dne 19. 6. 2022 v čase 21:10 hodin z bydlíště na xxx, ulice xxx, za užití svého mobilního telefonu zn. Xiaomi Redmi 9T vstoupil do svého profilu na sociální síti Facebook s nickem „Xxx Xxx“, URL profilu: xxx, a následně odeslal na profil poškozeného xxx xxx xxx xxx [titul] [titul] [jméno] [příjmení], zprávy ve formátu a znění: „*DEMISI SVINĚ FAŠISTICKÁ ZLODĚJSKÁ !!!!!*“, a dále zaslal dne 20. 6. 2022 v 11:07 hodin opět ve formátu a znění: „*Když do 48 hodin NEODSTOUPÍŠ, odstraníme Tě sami, Občanská partyzánská brigáda !!!!!*“, a následujícího dne 21. 6. 2022 v 11:29 zaslal ve formátu a znění: „*Takže už jen 24 hodin !!!!!*“, a konečně zaslal téhož dne v 20:09 hodin ve formátu a znění: „*No jak chceš,sepisuje závět' !!!*“,
2. Za tato jednání byl obžalovanému K. uložen podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců.
3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě stanovené v § 248 odst. 1 trestního řádu odvolání **obžalovaný, který napadl jak výrok o vině, tak výrok o trestu.** Obžalovaný vytýká napadenému rozsudku podstatné vady řízení, neboť byla dle jeho názoru porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, a dále spatřuje v rozsudku vady spočívající v nejasnosti a neúplnosti skutkových zjištění, s tím, že se soud I. stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Obžalovaný má za to, že k objasnění věci je třeba opakovat nebo provádět důkazy další a jejich provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazování činnosti soudu I. stupně. Obžalovaný je také toho názoru, že uložený trest je nepřiměřený. Obžalovaný poté konkretizuje, že nebyla prokázána subjektivní stránka údajného zločinu vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, neboť jeho příspěvky neobsahují konkrétní pohrůžku fyzického násilí či pohrůžku spojenou s použitím zbraně. Pojmem „odstraníme tě“ nebyla myšlena pohrůžka, ale odstranění politika legitimními prostředky. Obžalovaný považuje tvrzení soudu, že měl nutit poškozeného k omluvení se nebo odstoupení z funkce pod pohrůžkou, že pokud tak neučiní, Občanská partyzánská brigáda, jíž je obžalovaný pravděpodobně členem, si jej najde a usmrtí ho, za spekulativní a zcela v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Soud měl dle jeho názoru vést dokazování v tom směru, zda takové hnutí existuje a zda je obžalovaný jeho

členem, což neučinil. Dále obžalovaný argumentuje, že výrok „No jak chceš, sepisuje závět’!!!“, nedává po obsahovém ani gramatickém výkladu smysl a není zřejmé, zda se jedná o sdělení poškozenému či zda se sám obžalovaný chystá sepsat závět’. Obžalovaný rovněž namítá, že nebyla prokázána jeho vědomost o tom, že předmětný facebookový profil poškozeného je jeho oficiálním profilem. Má dále za to, že soud I. stupně měl vést další dokazování, a to minimálně výsledkem asistentky poškozeného, který spravuje jeho facebookový účet, a dále výsledky [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Obžalovaný poukazuje rovněž na to, že mu Listina základních práv a svobod garantuje v čl. 23 právo na odpor. Dále obžalovaný v odvolání namítá, že měla být v jeho případě uplatněna zásada subsidiarity trestní represe, kterou soud I. stupně zcela opominul. Konečně obžalovaný poukazuje i na to, že měla být v jeho případě aplikována zásada in dubio pro reo, neboť jeho vina nebyla v řízení nad jakoukoli rozumnou pochybnost prokázána. Závěrem obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného obžaloby zprostil, nebo aby in eventum rozhodl o zrušení napadeného rozsudku a postoupení věci jinému orgánu, neboť skutek není trestným činem, avšak mohl by být posouzen jako přestupek.

4. Městský soud po přezkoumání napadeného rozsudku a řízení, které mu předcházelo, konstatuje, že samotné řízení v této trestní věci není zatíženo žádným procesním pochybením, které by se projevilo ve zkrácení práv obžalovaného na obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať již ve stadiu přípravného řízení nebo před soudem v hlavním líčení, a z tohoto pohledu nejsou městským soudem v postupu obvodního soudu shledávány vady, které by odůvodňovaly zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Městský soud se přesvědčil, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. byly provedeny všechny reálně dosažitelné důkazy, které mohly přispět k úplnému objasnění skutkového stavu věci a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro věcně správné rozhodnutí. Podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal Městský soud zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, přičemž zároveň zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které nebyly odvoláním vytýkány, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Dospěl přitom k závěru, že **odvolání obžalovaného není důvodné**.
5. Námitku obžalovaného, že bylo v řízení porušeno jeho právo na obhajobu, hodnotí odvolací soud jako zcela irelevantní. Sám obžalovaný tuto námitku nikterak nekonkretizoval a odvolací soud žádné pochybení nalézacího soudu v tomto směru neshledal.
6. Odvolací soud dále konstatuje, že soud I. stupně nepochybil, pokud zamítl návrh obhajoby na doplnění dokazování výsledkem asistentky poškozeného [příjmení] pro nadbytečnost, s tím, že pro objasnění skutkových okolností není rozhodné, kdo má na starost sociální platformy poškozeného, nebo kdo na zprávy obžalovaného upozornil a přečetl je jako první. Odvolací soud se s tímto závěrem soudu I. stupně ztotožňuje a souhlasí též s tím, že obvodní soud zamítl pro nadbytečnost i návrh obhajoby na výsledky jednotlivých členů vlády s odůvodněním, že jakkoliv se současná politická situace v České republice může obžalovanému zdát bezútěšná, ani tyto nejsou pro objasnění skutkových okolností relevantní. Z těchto důvodů zamítl odvolací soud totožné návrhy na doplnění dokazování, přednesené obhajobou ve veřejném zasedání o odvolání.
7. Soud I. stupně pak své závěry o vině obžalovaného, učiněné na základě provedených důkazů, přesvědčivě a logicky zdůvodnil ve svém rozsudku, přičemž odvolací soud se s těmito závěry plně ztotožňuje. Odvolací námitky obžalovaného prakticky kopírují jeho obhajobu v předchozím řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. K.

se kterou se soud I. stupně ve svém rozsudku velmi dobře vypořádal a své závěry i podrobně zdůvodnil.

8. Pokud jde o napsání a odeslání předmětných zpráv, k tomuto se obžalovaný při hlavním líčení doznal, sám však toto jednání neshledal trestným, s poukazem na „svobodu odporu“, kterou mu poskytuje Ústava ČR. Nalézací soud k tomu v rozsudku zcela přiléhavě objasňuje, že právní řád České republiky negarantuje právo páchat trestnou činnost. Z obsahu zpráv, zaslaných obžalovaným poškozenému, přitom při zcela běžné úvaze vyplývá, že výrazem „odstranění“ je zde míněno násilné odstranění, nikoli odstranění poškozeného z jeho funkce ve Vládě ČR či Parlamentu ČR legitimními prostředky, což je podtržováno i následnou zprávou zmiňující sepsování závěti. Zcela zjevně se tak nejedná o vyjádření názoru, nýbrž o zprávy obsahující výhrůžky násilím, tj. za hranou jakékoliv legitimní diskuze. Je zároveň pochopitelné a logické, že adresát zpráv měl po jejich přečtení důvodnou obavu o svůj život.
9. Nalézací soud se ve svém rozsudku dostatečně podrobně zabýval i objektivní stránkou projednávaného zločinu. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem obvodního soudu, že obžalovaný zaslal poškozenému několik zpráv v aplikaci messenger, v nichž ho nutil ke konání, konkrétně k omluvení se nebo odstoupení z funkce ve Vládě České republiky, a to pod pohrůžkou, že pokud tak neučiní, tak si jej „Občanská partyzánská brigáda“ najde a usmrtí ho. Úvahy soudu I. stupně, vedoucí k tomuto závěru, jsou přitom v rozsudku zcela logicky a konkrétně zdůvodněny. Na to, že jde o výhrůžku usmrcením, lze důvodně usuzovat zejména ze zprávy z Po v 11:07 hod, ve které je zmíněno „*odstraněný*“ poškozeného, a dále ze zprávy z Út v 20:09 hod, ve které obžalovaný zmiňuje sepsání závěti. Sousední „*No jak chceš, sepisuje závěť !!!*“, jakkoli zní kostrbatě, zjevně obsahuje překlep ve slově „sepisuje“, kdy bylo nepochybně míněno „sepisuj“, jak je zřejmé z gramatické formulace celé věty jako rozkazovací, s použitím 3 vykřičníků, užití 2. osoby jednotného čísla, a kontextu předchozích zpráv. K výkladu této věty soudem I. stupně proto odvolací soud nemá žádných výhrad a odvolací námitku obžalovaného, uvádějící, že větou mohly být myšleny úvahy samotného obžalovaného nad sepsáním závěti, hodnotí jako zcela účelovou a nedůvodnou.
10. Dále obvodní soud správně konstatuje, že trestný čin vydírání je dokonán násilným jednáním nebo pohrůžkou násilí nebo jiné těžké újmy, tzn. k jeho dokonání není zákonem vyžadováno, aby pachatel dosáhl toho, co touto pohrůžkou sledoval. V daném případě proto není rozhodné, zda se po uplynutí časové lhůty, kterou obžalovaný poškozenému stanovil k omluvě či odstoupení, pokusil výhrůžky naplnit. Je však třeba, aby pohrůžka násilí byla adresována poškozenému, a ten ji musí vnímat. V daném případě poškozený vypověděl, že jako politicky činná osoba je připraven snášet vyšší míru zátěže, nicméně soustavné několikadenní vyhrožování ze strany obžalovaného vnímal jako jednání vybočující ze všech mezí, a právě proto se rozhodl tento incident řešit a oznámil jej ochranné službě Policie ČR. Ani odvolací soud neshledal žádné okolnosti, které by výpověď poškozeného znevěrohodňovaly, zejména v kontextu provedených listinných důkazů a považuje tedy za hodnověrně prokázané, že poškozený zasílání výhrůžných zpráv vnímal jako ohrožení svého života či zdraví, a to dokonce ve zvýšené intenzitě.
11. Odvolací námitku obžalovaného, v níž zpochybňuje prokázání subjektivní stránky projednávaného trestného činu, hodnotí odvolací soud rovněž jako zcela nedůvodnou. Odvolací soud dává za pravdu nalézacímu soudu, že v daném případě byla prokázána jak vědomostní, tak volní složka jednání obžalovaného. Fakt, zda měl obžalovaný jistotu v otázce, zda se jedná o oficiální profil poškozeného, zde není relevantní. I z výpovědi samotného obžalovaného jednoznačně vyplývá, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. K.

své zprávy adresoval poškozenému, jehož chtěl přimět k omluvě a odstoupení z funkce. A jak již bylo rozebráno výše, z obsahu předmětných zpráv, jejich formulace a celkového vyznění, lze pak při zcela běžné úvaze a běžném vnímání dovodit, že výrazem „odstranění“ je zde míněno odstranění násilné, nikoli odstranění poškozeného z jeho politických funkcí legitimními prostředky (např. při volbách), což je podtrhováno i následnou zprávou zmiňující sepsování závěti. Jak už rovněž bylo zmíněno, zprávou ve znění „*No jak chceš, sepisuje závěť !!!*“, je pak zcela zjevně myšlen pokyn obžalovanému k sepsání závěti, nikoli možná úvaha obžalovaného nad sepsáním závěti. Jelikož je celá věta formulována ve způsobu rozkazovacím, opatřena 3 vykřičníky a její první část je ve 2. osobě jednotného čísla, je zřejmé, že druhá část věty obsahuje překlep ve slově „sepisuje“, kdy bylo nepochybně míněno „sepisuj“. O tom svědčí i celkový kontext zprávy, kdy všechny obžalovaným zasílané zprávy byly formulovány jako pokyny pro poškozeného. Odvolací soud proto opakuje již výše zmíněné, že k výkladu této věty soudem I. stupně nemá žádných výhrad a odvolací námitku obžalovaného uvádějící, že větou mohly být myšleny úvahy samotného obžalovaného nad sepsáním závěti, hodnotí jako irelevantní.

12. Odvolací soud nepovažuje za důvodnou ani odvolací námitku obžalovaného, že měl soud I. stupně provést dokazování v tom směru, zda skutečně existuje hnutí Občanská partyzánská brigáda a zda je obžalovaný jeho členem. Obžalovaný ve svých zprávách užívá konkrétních pohrůzek násilím vůči poškozenému a sám přitom vystupuje jménem již zmiňované Občanské partyzánské brigády, která má dle jeho slov „odstranění“ provést. Pro naplnění znaků skutkové podstaty projednávaného trestného činu přitom není podstatné, jak již bylo objasněno výše, zda takové konkrétní hnutí existuje či zda byla či mohla být pohrůzka realizována, ale skutečnost, zda byla výhrůzka formulovaná obžalovaným adresována poškozenému a zda ji mohl poškozený vnímat jako reálnou hrozbu. Tyto podmínky zde naplněny byly, jak již bylo podrobně zdůvodněno. Soud I. stupně proto nepochybil, pokud se otázkou existence hnutí „Občanská partyzánská brigáda“ blíže nezabýval.
13. Dále obžalovaný v odvolání namítá, že měla být v jeho případě uplatněna zásada subsidiarity trestní represe, kterou soud I. stupně zcela opominul. S touto námitkou nelze v žádném případě souhlasit. S ohledem na závažnost projednávaného trestného činu, který je zločinem, jakož i zcela konkrétní okolnosti daného případu, nelze postupu soudu I. stupně, který neshledal pro uplatnění této zásady podmínky, nic vytknout.
14. Na základě těchto úvah hodnotí odvolací soud všechny odvolací námitky obžalovaného jako zcela nedůvodné a v **otázce viny obžalovaného se plně ztotožňuje se závěry soudu nalézacího.**
15. Z odůvodněných skutkových závěrů pak nalézací soud dospěl i ke **správným závěrům právním**, tj. právní kvalifikaci jednání obžalovaného jako zločinu vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. g) trestního zákoníku, neboť pod pohrůžkou násilí a jiné těžké újmy nutil jiného, a to konkrétně shora jmenovaného poškozeného, coby ministra vnitra a 1. místopředsedu vlády ČR, aby něco konal - konkrétně odstoupil z politických funkcí, a to zjevně pro jeho politické přesvědčení. Tuto skutečnost obžalovaný nikterak nepopíral a je zcela zjevná i z obsahu předmětných zpráv. Naplnění subjektivní stránky bylo správně shledáno ve formě úmyslu přímého dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obžalovaný chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit zájem chráněný takovým zákonem, v daném případě zájem na svobodném rozhodování člověka. Obžalovaný tak naplnil všechny znaky skutkové podstaty výše uvedeného zločinu.
16. Z podnětu odvolání obžalovaného přezkoumal Městský soud v Praze také **druh a výši uloženého trestu** a shledal ho plně zákonným a odpovídajícím všem hlediskům uvedeným v § 38 a § 39 tr.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. K.

zákoníku. Obvodní soud správně přihlédl k závažnosti trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života, k možnostem jeho nápravy i k jeho chování po činu, a přihlédl k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. Své závěry řádně odůvodnil ve svém rozsudku a odvolací soud na ně v podrobnostech odkazuje.

17. Obžalovanému byl nalézacím soudem uložen **trest odnětí svobody ve výměře 2 let, s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání 30 měsíců**. Trest byl přitom obžalovanému ukládán podle ust. § 175 odst. 2 trestního zákoníku, tj. za zločin vydírání s trestní sazbou odnětí svobody na 2 léta až 8 let. Odvolací soud se plně ztotožňuje se závěrem nalézacího soudu ohledně druhu uloženého trestu, tj. trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu. Obvodní soud správně hodnotil jako polehčující okolnost, že se obžalovaný, na něhož se hledí, jako by dosud nebyl odsouzen, k zasílání výhružných zpráv poškozenému v zásadě doznal, byť jejich význam a obsah bagatelizoval a negativně bylo nutno hodnotit jeho prakticky nulovou sebereflexi a absenci náhledu na spáchanou trestnou činnost. Odvolací soud tedy souhlasí se závěrem obvodního soudu, že v případě obžalovaného může být účel trestu splněn ještě uložením trestu alternativního, nespojeného s přímým omezením na svobodě, když samotnou hrozbu možného výkonu nepodmíněného trestu je možno v dané věci považovat za dostačující. Odvolací soud dále souhlasí se závěry soudu prvního stupně i ohledně výměry uloženého trestu. Trest odnětí svobody v trvání 2 let, tj. na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu 30 měsíců (při rozpětí sazby od 1 roku do 5 let) nelze za shora popsaných okolností v žádném případě považovat za trest nepřiměřeně přísný, odůvodňující postup podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu, tj. zmírnění trestu pro jeho nepřiměřenost.
18. Pokud jde o peněžitý trest, který byl navrhován státním zástupcem, neshledal ani odvolací soud důvod pro uložení takového druhu trestu. Obžalovaný trestnou činností nezískal ani se nesnažil získat majetkový prospěch a současně s ohledem na osobu obžalovaného a okolnosti případu lze mít za postačující uložení podmíněného trestu odnětí svobody tak jak je uvedeno výše, a to jako trestu samostatného.
19. Na základě výše uvedených skutečností shledal městský soud **odvolání** obžalovaného jako **nedůvodné, a proto je podle § 256 tr. ř. zamítl**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e n í** stížnost přípustná, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. K.

na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 22. prosince 2022

Mgr. Tomáš Kubovec, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. K.